

בפני הטרוניסטור, לעצום את העיניים מול הכותרות. כל אחד ידע שמרגע בו דרכה רגלו בחולות אכזיב של ראש-השנה — עליו להתפלל בלי בגדי-עבודה או חליפת ערב, כשהוא עטוף בטלית של קא-פייה ערבית מתבדרת, מוגן בבגדיים לה, ומציג את עצמו לחבריו בשמו הפרטי בלבד.

התוצאה: אי-אפשר היה להכיר את ה-ישראלי הרגיל, החמוץ, המתוח: הוא היה עליו, אפילו ידידותי. כן, עד כדי כך.

פסל

השלום

ל א פלא, עם סדריים כזה: 9.30 — השכמה בסיוע תרועת חצוצרה. ארוחת-בוקר רבת קלוריות.

10.11 — תחרות בניית ארמונות בחול (עבור נוער, ולמטה מזה, על חוף הים).
11.00 — הסרת הלוט מעל מונומנט היסטורי (פסל קיטשי מעורר רעמי צחוק, שהכין אחד המיקצוענים שבצוות העובדים

שבוע עם ישראל את החג הארוך ביותר

השנה נזיים

הפלייבוי יצחק דנין, הידוע יותר בכינויו איציק מוסטאנג, בחברת יפהייה צפונית על חוף אילת, שם בילה את החג כבעלי-סירות אחרים. בשייט ובסקי מים. למעלה מימין נראה איציק שרוע על החוף כשלידו הדוג' מנית סוזי לרמג, המופיעה גם בתמונת השער האחורי עם הפסל מנשה קדישמן.

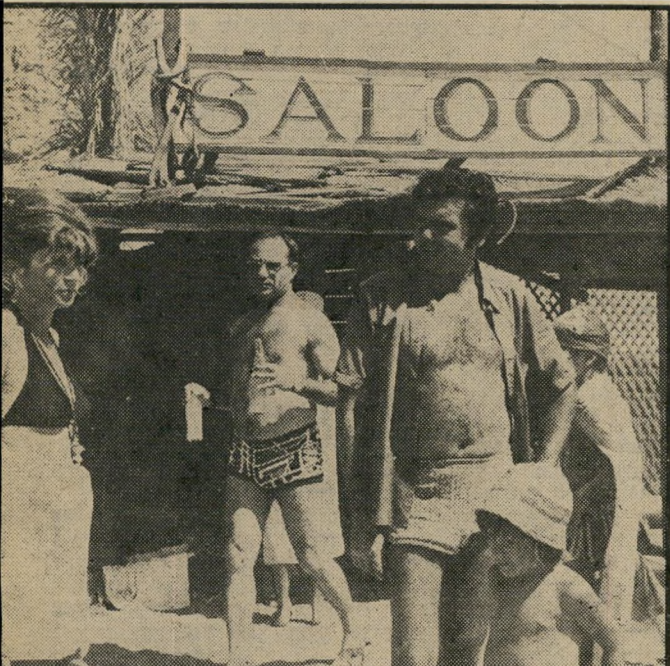
11.30 — "סנג'ריה". משקה ליד הבאר. כמוכן שאין זה ניכלל במהלך התפילה היהודית המסורתית, אך כל מי שמכיר את הישראלי הממוצע חסר-ההשגחה יודע כי ברכת האל פאן לא הזיקה לו מעולם, ושטיפת משקה אדום עלולה להפוך גם פרופסור לבן-אדם.

השעה כבר צהריים. לפי השמש בחוף אכזיב. שמש טבעית ובלתי מאופרת. שמש המלטפת את חורבותיו הבלתי-משוחזרות של הכפר, ושורפת בעדינות את קצוות שערן של היספהפיות הישראליות שבאו לברך את השנה החדשה בחוף ללא פקחים.

(המשך בעמוד 22)

אילת כפר הנופש האקסוטי של רפי נלטון שמדרום לאילת, היה בחג אבן שואבת לאלפי תל-אביבים שירדו לבלות את החופשה בדרום, למרות השרב הכבד והחום שהגיע ל-45 מעלות בצל. "אז מי אמר לכם לעמוד בצל?" שאל רפי נלטון את הנופשים שהסתערו על הסלון שלו בנוסח המערב הפרוע, בו נמכרו משקאות קרים ובו ניגן פסנתרן על פסנתר כנף בלב השממה. בין האורחים במקום היתה גם לו קידי, מזכירתה הפרטית של ראש-ההמשה גולדה מאיר.

במקום, כדי להביע בו את "השלום" בשנה הבאה: גבר ואשה מרימים ידיים זה על זה...

אלוף הפיקוד אלוף שמואל ("גורודיש") גונג, אלוף פיקוד הדרום, יוצא כשהוא מחזיק בידיו בקבוקי שתיה, מה "סלון" בכפר של רפי נלטון.

הצייר משה ינוקא, שהפך את אכזיב לביתו השני, רוקד יחד בחברת ורד, מזכירה תל-אביבית יפהייה שהפכה בימי הפלישה הישראלית לאכזיב לאחת מניסיונות המקום.

יון הקאמרי, שבא לחפש באכזיב שימחה בלי זואר והמקושט של אכזיב, בו נמשכו הריקודים הנופשים במקום השתחררו מכבלי הציוויליזציה.